

“El teatre és un reflex de la vida: hi ha molta vanitat”

Còmica vida és una obra d'encàrrec: la hi demanàreu expressament a Joan Lluís Bozzo...

—Ja havíem fet una obra anterior, *Per-versions*, que ens va funcionar molt bé. Així que en volíem una altra per als mateixos actors —la Noël Olivé, en Jordi Coromina i jo— i que poguéssim rodar per tot el territori, també als teatres petits.

—A escena hi ha tres actors i cap decorat: per què?

—Això és una qüestió meua, de direcció: jo crec que el teatre és, bàsicament, el text i la paraula dita, que converteix el text en interpretació teatral. *Còmica vida* té set espais diferents o vuit i no es podia anar amunt i avall amb un porxo, un interior d'una casa, una comissaria... Així que vam buscar una manera —molt teatral, crec, i que m'agrada molt— de poder resumir aquests espais només amb tres cadires plegables. I amb la llum, és clar, que és bàsica.

—Això us dona, heu dit, la possibilitat de recórrer “totes les ciutats, pobles i poblets on es parla aquesta variant del romànic occidental. Des de Ceret fins a Alcoi, passant per les Illes”...

—Exactament. I hi faltava València. A Catalunya hem fet ja cosa de setanta actuacions. I hem anat també a Mallorca. I tenim previst també Alacant, Vila-real...

—Sembla que rodar us agrada: en l'agraïment a fondes i hostals que us acullen pel país hi comenteu que “en definitiva, és per això que fem teatre”.

—Bé, és una mena de broma, en el sentit que tenim aquesta vocació de portar el teatre a tot arreu. Fins i tot hem arribat a actuar a poblacions de 200 habitants: hi havia tot el poble, veient la funció! I, és clar, els tres actors sempre ho rematem quedant-nos a sopar en algun lloc, comentant la jugada, polint

‘Còmica vida’, de Joan Lluís Bozzo, arriba el 24 de setembre al teatre El Micalet, a València, on s'estarà fins el 5 d'octubre. Parlem amb l'actor Pep Cruz (Girona, 1948) sobre aquesta obra de petit format i alta intensitat.

escenes... Per això donem les gràcies a tots els hostals i fondes que han esperat que acabem la funció per donar-nos sopar.

—Vàreu començar al teatre independent. Què n'enyoreu?

—N'enyoro moltes coses que, de fet, vaig recuperant amb aquesta minicompanyia. Perquè fem les obres que ens agraden, no hem de dependre de ningú per a poder-les produir perquè no són tan costoses com la gran producció, anem als llocs on ens agrada anar... He retrobat moltes coses de quan estava al TEI de Sant Marçal, on fèiem una mica això; o als inicis de Dagoll-Dagom, també. És tornar una mica als orígens, al gust dels públics diferents (perquè cada poble té les seves reaccions), en teatres diferents (en polisportius, bons teatres o envelats)... Aquesta és la gràcia del còmic de la llengua, que és la temàtica que també toquem a l'obra.

—On feu “teatre dins del teatre dins del teatre”. No és una mica recargolat?

—Sí, sí, però és que és exactament això: una parella d'actors famosos que

es troben amb un d'afecionat, el director local del poble on els altres van a passar les vacances, i es va embolicant la troca.

—Definiu aquests actors professionals com a “mundans, amargats i vividors”. Un retrat punyent...

—No et diré pas que no. Com tots els retrats, no? Podríem dir-ho també dels metges, dels arquitectes... i ja no hi posem dels polítics. Sí: però realment és així. Hi ha de tot, a la vinya del Senyor, és clar, però en qui està molt pendent de la imatge pública també s'hi produeixen totes les reaccions —de les millors a les pitjors— de l'ésser humà. Ens riem de nosaltres mateixos, al capdavant.

—Hi ha hagut comentaris de companys de professió?

—Oh, i tant! Hem rigut molt. Precisament la gent de la professió són els qui s'ho passen més bé: hi troben detalls que potser als altres se'ls escapen...

—De fet, el vostre personatge, Paco, és un actor de televisió molt popular...

—Sí.

—En Pep Cruz també ho és.

—En Bozzo ja ens va escriure els personatges una mica a mida. Representa que jo sóc un actor molt popular que fa serials i que fa de dolent...

—Sí que se us assembla, sí...

—Per això dic que hi ha molta ironia amb nosaltres mateixos. Sobretot jo em ric una mica de tots aquests que parlen del teatre com si fos una professió sagrada, especial, amb *glamour*...

—Ah, no?

—I ara! Tot això és mentida. El *glamour* no va lligat a una professió sinó a una manera de ser. Suposo que hi ha gent interessada en aquesta imatge, però nosaltres venim d'una professió que fa 200 anys no tenia dret a ser enterrada al cementiri: es considerava que érem putes i marietes, i se'ns enterrava en una cuneta! A Molière mateix no el van deixar sepultar en un cementiri cristià i el van posar al dels jueus. Nosaltres venim d'aquí, ho hem de saber i recordar-ho. Que a ningú no li pugin els fums al cap.

—La vida és un teatre i el teatre és vanitat?

—Sí: ja ho podríem dir així... El teatre és el reflex de la vida i hi ha molta vanitat.

—I més coses, no?

—Sí: jo sempre dic que un actor és un 70% de vanitat i un 30% d'alcohol.

—...
—Bé, amb matisos. Hi ha casos en què varia.

—Posem-hi 60% de vanitat, 30% d'alcohol i 10% de...

—De frustració.

—Un retrat prou descarnat.

—Sí. Però s'acosta força a la realitat. I si no és la realitat —que en molts casos no l'és— està bé de tenir-ho present com el punt al qual no convé arribar.

—Però també deu ser més coses, el teatre, no?

—És clar! I si no reflecteixes la societat en què vius, ja sigui fent un clàssic o fent l'obra més moderna, esdevé una pirueta intel·lectual que interessa a poquíssima gent.

—Quin futur li veieu, al teatre? Acabarà essent un espectacle per a elits?

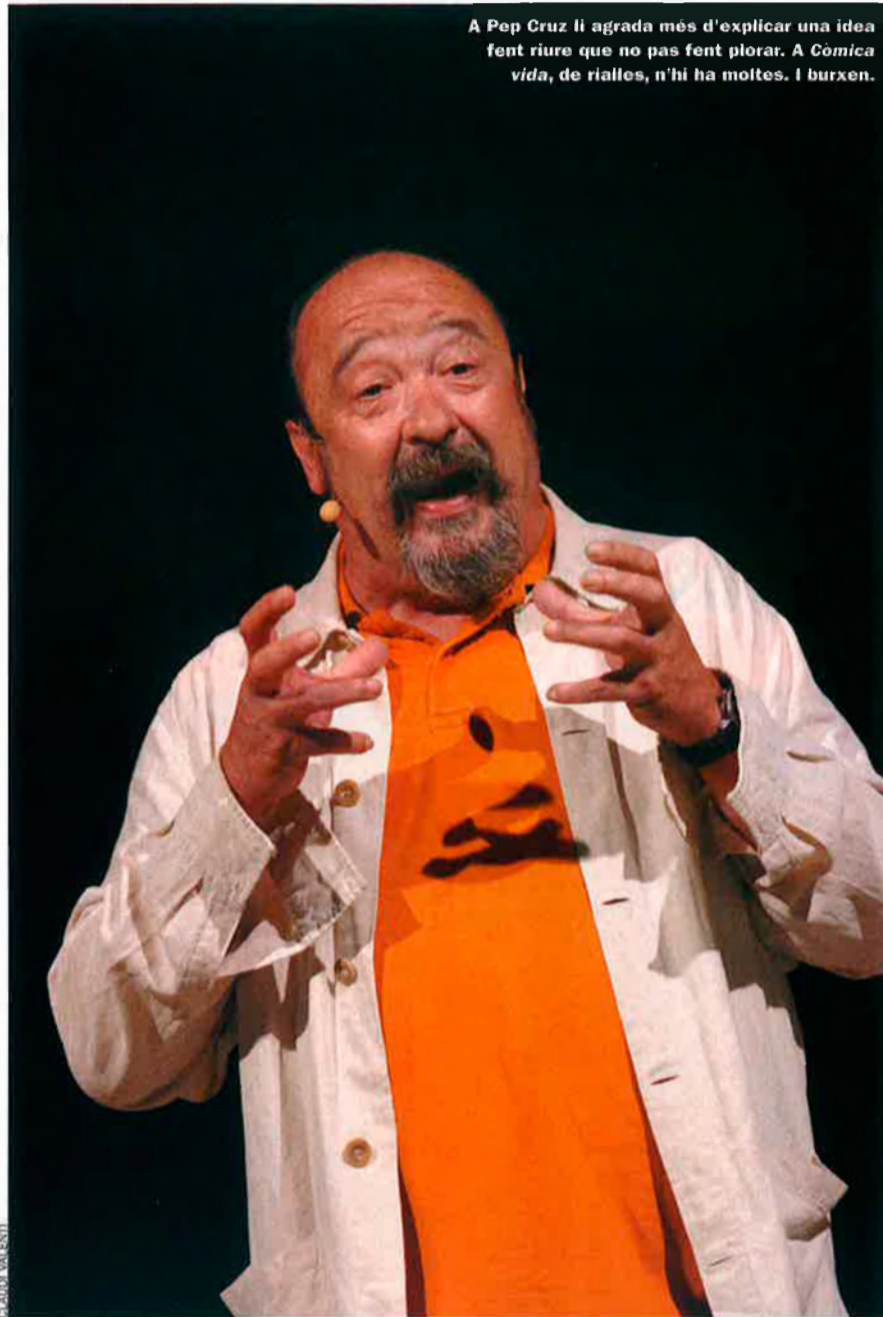
—Crec que precisament el directe remuntarà, perquè hi haurà tal saturació de mitjans àudio-visuals que la gent voldrà una altra vegada l'espectacle en viu. Ja passa una mica, això: abans les gires d'un cantant eren la promoció del disc i ara es posa el disc a internet perquè promocioni les gires. Estic convençut que l'espectacle en viu, que ja es va recuperant, encara creixerà més.

—Digueu-nos una cosa bona i una de no tant de la professió teatral.

—Una de bona: que és un ofici que t'obliga a estar sempre despert. No t'hi pots encantar. La persona que s'instal·la o que es pensa que ja ha arribat, pot ser que en un moment la posin a lloc i es trobi sense feina. T'has d'anar renovant. Has de tenir sempre esperit creatiu i ambició en el bon sentit de la paraula, que és el de superació per fer-ho cada dia millor. T'obliga a treballar molt, aquest ofici, i com que jo sóc una miqueta dro-po, ho trobo positiu perquè m'estimula. La cosa dolenta és precisament això, també: que és un ofici precari i mai no sabràs si hi tindràs feina o no.

—Heu fet i feu teatre, cinema, televisió... La pregunta és obligada: qui us estimeu més?

—Sempre dic el mateix —i no és perquè sigui coherent, que de vegades també m'agrada ser incoherent—: m'interessa la varietat. Per exemple, m'agrada un dia que al matí rodi a *Ventdelplà* i després, a la nit, faci *Còmica vida* a Manlleu. Al

A Pep Cruz li agrada més d'explicar una idea fent riure que no pas fent plorar. A *Còmica vida*, de rialles, n'hi ha moltes. I burxen.

“Jo sempre dic que un actor és un 70% de vanitat i un 30% d'alcohol. Potser no és sempre així, però cal tenir-ho present”

maig seré al Teatre Nacional i no tindrà res a veure amb una gira de Dagoll-Dagom Petit Format, també per exemple.

—I no us sentiu una mica Dr. Jekyll i Mr. Hyde?

—Sí, però ja m'interessa, això d'explorar les diferents habitacions que hi ha dins d'una persona.

—*Còmica vida* és una comèdia: per què inquieta, però?

—Potser perquè arriba un moment que t'adones que rius de coses terribles, que ets còmplice de la part més negra de l'espectacle.

Núria Cadenes